

Motion till riksdagen 2020/21:3551

av **Pål Jonson (M)**

Svensk-norskt samarbete vid förvaltningen av den skandinaviska vargstammen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten för Sverige att eftersträva en ökad samordning med Norge vid förvaltningen av vargstammen och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Vargstammen i Skandinavien har med marginal passerat den biologiska gränsen för långsiktig överlevnad. Tyvärr har politiken inte hängt med denna utveckling i fråga om förvaltningen av vargen. Ett grundläggande problem därvidlag är att vargstammen behandlas som en nationell angelägenhet snarare än som en gemensam skandinavisk vargstam.

Forskningsorganisationer som Skandulv och det svensk-norska projektet Grensevilt har påtalat att det finns ett stort behov av att öka samarbetet kring förvaltningen av vargstammen. Vidare har både Sverige och Norge undertecknat Bernkonventionen och därmed åtagit sig att samarbeta kring gränsöverskridande viltfrågor. Under lång tid har Norge därför efterlyst en samförvaltning av den skandinaviska vargstammen i syfte att minska dess storlek. Men den svenska regeringen har inte varit villig att tillmötesgå denna förfrågan.

Riksgränsen utgör naturligtvis enbart en öppen yta för vargen. Men länderna låter riksgränsen utgöra en strikt förvaltningsgräns som inte speglar vargens gränsöverskridande rörelsemönster. I realiteten fortsätter man att noggrant skilja på svenska respektive norska vargar trots att djur, som bekant, saknar nationalitet. Om vargstammen i stället behandlades som en gemensam skandinavisk vargstam skulle det totala antalet vargar sannolikt kunna vara mindre än i dag.

I de internationella åtagandena ingår att hysa ett något högre antal vargar än miniminivån samt att säkerställa deras geografiska utrymme. Norge har valt att inrätta

en begränsad ulvezon som ska innehålla mellan 40 och 60 vargar. Sverige har valt en väsentligt större geografisk yta som omfattar i stort sett hela Mellansverige. Naturvårdsverket har ställt sig bakom utrymmet, men antalet vargar ökades till minst 300 vargar på myndighetens inrådan. Resultatet är att Skandinavien i dag hyser en politiskt delad vargstam, sannolikt med ett väsentligt högre antal vargar än nödvändigt för att säkra dess gynnsamma bevarandestatus och utan en strukturerad jaktlig samförvaltning. Vid den senaste inventeringen uppskattades det att det finns ca 450 vargar i Skandinavien.

Den exakta utformningen av samförvaltningen av vargstammen bör bli föremål för en statlig utredning. Men av direktiven för en sådan utredning bör det framgå att målet är att uppnå en ökad samförvaltning av vargstammen i alla dess delar mellan Sverige och Norge. Det bör innefatta ett fördjupat samarbete kring forskning och inventering av vargen men även en jaktlig samförvaltning.

Vidare bör ett ökat lokalt inflytande på jaktbesluten eftersträvas så att besluten präglas av god lokalkännedom och får stöd från de personer som främst berörs av dem. Beslutet att införa viltvårdsdelegationer var ett viktigt steg i denna riktning. Men inrättandet av en viltmyndighet skulle också främja förutsättningarna för detta. Norge har kommit väsentligt längre i arbetet med att öka det lokala inflytandet då rovviltmyndigheterna i Norge har en väsentligt starkare ställning än viltvårdsdelegationerna i Sverige. Ett stärkt lokalt inflytande även på svensk sida skulle därför underlätta möjligheterna till samförvaltning av varg. På nationell nivå bör de nationella parlamenten fatta beslut om storleken på den gemensamma vargstammen. Vidare bör beslut om licensjakt fattas i nära dialog mellan berörda myndigheter på svensk och norsk sida men med utgångspunkt i varje lands rätt till självbestämmande på det egna territoriet.

Pål Jonson (M)